

ದಾದಿಯರ ಅಮ್ಮ ನೈಟಿಂಗೇಲ್

ನರ್ಸಿಂಗ್ ಅನ್ನು ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಶಿಕ್ಷಣವಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದ ಕೀರ್ತಿ ಫ್ಲಾರೆನ್ಸ್ ನೈಟಿಂಗೇಲ್‌ಗೆ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ನೈಟಿಂಗೇಲ್ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು 1820ರ ಮೇ 12ರಂದು ಇಟಲಿಯ ಫ್ಲಾರೆನ್ಸ್ ಎಂಬ ಊರಿನ ವ್ಯತಿಷ್ಟಿತ ಬಿಟಿಷ್ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ. 1821ರಲ್ಲಿ ಅವರ ಕುಟುಂಬ ಇಟಲಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ವಾಪಸಾಯಿತು. 1838ರಲ್ಲಿ ಫ್ಲಾರೆನ್ಸ್, ಮೇರಿ ಕ್ಲಾರ್ಕ್ ಎಂಬ ಬಿಟಿಷ್ ಮೂಲದ ಪರ್ಷಿಯನ್ ಪರಿಚಾರಿಕೆಯೊಬ್ಬಳನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದಳು. ಕ್ಲಾರ್ಕ್‌ಳ ಸರಳತೆ, ಪ್ರಗತಿಪರ ನಿಲುವುಗಳು, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಪ್ರಿಯತೆ, ಸಮಾನತೆಯ ಕುರಿತಾದ ಒಲವು ಫ್ಲಾರೆನ್ಸ್‌ಳ ಮನಸಿಗೆ ಹಿಡಿಸಿದವು. ನೈಟಿಂಗೇಲ್ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಷ್ಟಿತ ಕುಟುಂಬದ ರೀತರಿವಾಜುಗಳನ್ನು ಬದಿಗೊತ್ತಿ ಶುಶ್ರೂಷಕಾ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಮೇರಿಕ್ಲಾರ್ಕ್ ಜೊತೆಗಿನ ಒಡನಾಟವೂ ಒಂದು ಕಾರಣ.

1844ರಲ್ಲಿ ನೈಟಿಂಗೇಲ್ ಶುಶ್ರೂಷಕಿ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಂಡಾಗ ಕುಟುಂಬದಿಂದಲೇ ದೊಡ್ಡ ವಿರೋಧ ವ್ಯಕ್ತವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಜನರ ಸೇವೆ ಮಾಡುವ ಅವಳ ನಿರ್ಧಾರ ಅಚಲವಾಗಿತ್ತು. ಇದು ದೇವರೇ ತನಗಾಗಿ ಆಯ್ದುಕೊಟ್ಟ ದಾರಿಯೆಂದು ಆಕೆ ಬಲವಾಗಿ ನಂಬಿದ್ದಳು.

ಫ್ಲಾರೆನ್ಸ್ ನೈಟಿಂಗೇಲ್‌ಳಿಗೆ ಕ್ರಿಮಿಯನ್ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಗಾಯಗೊಂಡ ಸೈನಿಕರ ಶುಶ್ರೂಷೆ ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಫ್ಲಾರೆನ್ಸ್ ಚಿಕಿತ್ಸಾಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ತಂದ ಸುಧಾರಣೆಗಳು ಮತ್ತು ಸೇವೆಯಿಂದ ಅವರ ಜನಮನ್ನಣೆ ಗಳಿಸಿದಳು. ಅದರಲ್ಲೂ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಲಾಂಛ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನೈಟ್ ರಾಂಡ್‌ಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಫ್ಲಾರೆನ್ಸ್ 'ಲೇಡಿ ವಿಥ್ ಲ್ಯಾಂಪ್' ಎಂದೇ ಹೆಸರು ಗಳಿಸಿದಳು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವಳು ಸೈನಿಕ ಶಿಬಿರದಲ್ಲಿನ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕುರಿತು ಬಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನ ಸೆಳೆದಳು. ಸೈನಿಕರು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಗಾಯಗೊಂಡು ಸಾಯುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಸರಿಯಾದ ಔಷಧೋಪಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ಮತ್ತು ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ರೋಗಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಶೇ. 42ರಷ್ಟಿದ್ದ ಮರಣದ ಪ್ರಮಾಣ ನೈಟಿಂಗೇಲ್ ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಸೇವೆಗೈಯಲು ನಿಂತಮೇಲೆ, ಶೇ. 2ಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಿತು.

1855ರ ನವೆಂಬರ್ 29ರಂದು ಕ್ರಿಮಿಯಾದಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಶುಶ್ರೂಷಕಿಯರ ತರಬೇತಿಗಾಗಿ 'ಫ್ಲಾರೆನ್ಸ್ ನೈಟಿಂಗೇಲ್ ಫಂಡ್' ಸ್ಥಾಪಿಸಿದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರ ಹಣಸಾಗರವೇ ಹರಿದುಬಂತು. ಆ ಹಣದಿಂದ 1860 ಜುಲೈನಲ್ಲಿ ಸೇಂಟ್ ಥಾಮಸ್ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚದ ಮೊತ್ತಮೊದಲ ನರ್ಸಿಂಗ್ ಟ್ರೇನಿಂಗ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಆರಂಭವಾಯ್ತು. ಕ್ರಮೇಣ ನರ್ಸ್ ವೃತ್ತಿಯೆಂಬುದು ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗದ ಮಹಿಳೆಯರ ಪಾಲಿಗೆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ವೃತ್ತಿಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಫ್ಲಾರೆನ್ಸ್ ಮಾರ್ಡನ್ ನರ್ಸಿಂಗಿಗೆ ಭಾಷ್ಯ ಬರೆದಳು.

1883ರಲ್ಲಿ ಫ್ಲಾರೆನ್ಸ್ ನೈಟಿಂಗೇಲ್‌ಗೆ ರಾಣಿ ವಿಕ್ಟೋರಿಯಾ 'ರಾಯಲ್ ರೆಡ್ ಕ್ರಾಸ್' ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪ್ರದಾನ ಮಾಡಿದಳು. ಆಕೆಯ ಹುಟ್ಟಿದ ದಿನವಾದ ಮೇ 12 ಅನ್ನು ಇಂಟರ್ನ್ಯಾಷನಲ್ ಸಿಂಫೆಂವ್ (ಕ್ರಾನಿಕ್ ಫೆಟಿಕ್ ಸಿಂಡ್ರೋಮ್) ಅವೆರ್ನ್ಸ್ ಡೇ ಮತ್ತು ಇಂಟರ್ನ್ಯಾಷನಲ್ ನರ್ಸ್ ಡೇ ಆಗಿ ಆಚರಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಮಹಾಜೀತನವು 1910ರ ಆಗಸ್ಟ್ 13ರಂದು ತನ್ನ 90ನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಂಗತವಾಯ್ತು.

ಮಾಡಿದ ಸರ್ಪರಿಯೊಂದು ಸರಿಯಾದ ನರ್ಸಿಂಗ್ ಕೇರ್ ಸಿಗದೇ ಹೋದಾಗ ಫೇಲ್ ಆಗುತ್ತದೆ. ರೋಗಿಯ ಬಳಿ ದಿನದ 24 ಗಂಟೆಗಳೂ ಇರುವ ಶುಶ್ರೂಷಕರು ರೋಗಿಯ ಗುಣಮುಖತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ರೋಗಿಯು ಪ್ರಸ್ತುತ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ, ಆತನ ದೇಹದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ಸಹಜವಾಗಿವೆಯೇ? ಲ್ಯಾಬಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಸಲಾದ ಥರಹೇವಾರಿ ಟೆಸ್ಟ್‌ಗಳ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಹೇಗಿದೆ? ಯಾವುದನ್ನು ತಕ್ಷಣವೇ ವೈದ್ಯರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು ಎಂಬ ಎಲ್ಲದರ ಬಗ್ಗೆ ಮೊದಲು ಎಚ್ಚರವಹಿಸುವವರೇ ಶುಶ್ರೂಷಕರು. ಅದಲ್ಲದೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಸ್ವಚ್ಛತೆ, ರೋಗಿಗಳ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸ್ವಚ್ಛತೆ, ಸ್ವಚ್ಛತಾ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ, ರೋಗಿಯ ಆಹಾರ, ನೀರು, ಶೌಚ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಕುರಿತಾಗಿ ನಿಗಾ ವಹಿಸುವಿಕೆ, ಆಯಾ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಔಷಧಿ ಮತ್ತು ಇತರೆ ಸಲಕರಣೆಗಳ ಶೇಖರಣೆ ಮತ್ತು ನಿರ್ವಹಣೆ, ವೈದ್ಯರ ಸಲಹೆಯ ಸಮರ್ಪಕ ಪಾಲನೆ, ಶಿಸ್ತಿನ ಆಡಳಿತ, ರೋಗಿಯ ಅಡ್ಡಿಪನೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಆತನ ಡಿಸ್ಟಾಜ್ ಆಗುವವರೆಗೆ ಸಮಸ್ತ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೂ ಶುಶ್ರೂಷಕರ ಮೇಲೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಏಕೆ, ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಸ್ವತಃ ಶುಶ್ರೂಷಕರೇ ಹುಷಾರು ತಪ್ಪಿದರೂ, ಇಲ್ಲ ಅವರ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಹುಷಾರು ತಪ್ಪಿದರೂ, ಸಾವುನೋವು ಸಂಭವಿಸಿದರೂ ಅಥವಾ ಮದುವೆ ಮುಂಜಿ ಇದ್ದರೂ ಸರಿಯಾದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ರಜೆ ಸಿಗದೆ, ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ರೋಗಿಗಳ ಶುಶ್ರೂಷೆ ಮಾಡುತ್ತ ಉಳಿಯಬೇಕಾದ ಎಷ್ಟೋ ಸಂದರ್ಭಗಳು ಶುಶ್ರೂಷಕರ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ಎದುರಾಗುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಯಾವುದೂ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಅಷ್ಟೆ.

ಸುಮ್ಮನೆ ಒಮ್ಮೆ ಯೋಚಿಸಿ, ಅನಾರೋಗ್ಯದಿಂದ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ದಾಖಲಾಗಿ, ಕೊನೆಗೆ ಹುಷಾರಾದ ಮೇಲೆ ಡಿಸ್ಟಾಜ್ ಆಗಿ ಮನೆಗೆ ತೆರಳುವ ಮುನ್ನ, ತಮ್ಮನ್ನು 24 ಗಂಟೆಗಳೂ ಬಿಡದೆ ಶುಶ್ರೂಷೆ ಮಾಡಿದ ಶುಶ್ರೂಷಾ ಬಳಗಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಜನ ಧನ್ಯವಾದ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ? ಆಲ್‌ಮೋಸ್ಟ್ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲವೆನ್ನಬಹುದಾದಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ. ಮತ್ತೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಎಫ್.ಬಿ. ಇನ್‌ಬಾಕ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯದ ಕುರಿತು ಅಪ್‌ಡೇಟ್ ಹಾಕುವಾಗಲೂ ಅಷ್ಟೇ. ಬಹುತೇಕ ಜನರು ಬರೇ ವೈದ್ಯರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಧನ್ಯವಾದ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಾವೆಲ್ಲ ಎದುರುಗೊಂಡ ಕೋವಿಡ್ ಸಂದರ್ಭದ ಅನುಭವದ ಬಗ್ಗೆ ಬರೆದರೆ ಅದೊಂದು ಮಹಾಕಾದಂಬರಿಯಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಂತೂ ಒಂದು ಯುದ್ಧದಂಥ ಸ್ಥಿತಿ. ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಎದುರುಗೊಳ್ಳುವಾಗ ದೇಶರಕ್ಷಣೆಗೆ ಪ್ರಾಣದ ಹಂಗುತೊರೆದು ಮುನ್ನುಗ್ಗುವ ಸೈನಿಕನದ್ದೇ ಮನಸ್ಥಿತಿ ಶುಶ್ರೂಷಕರದಾಗಿತ್ತು. ಇಡೀ ವೈದ್ಯಲೋಕ, ಅರವೈದ್ಯಕೀಯ ಸಿಬ್ಬಂದಿ, ಅಟೆಂಡರ್‌ಗಳು, ಹೆಲ್ಪರ್‌ಗಳು, ಆ್ಯಂಬುಲೆನ್ಸ್ ಡ್ರೈವರ್‌ಗಳು, ಪೊಲೀಸ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಮಾಧ್ಯಮ ಜಗತ್ತು, ಸ್ವಸಹಾಯಕರು ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರದ್ದೂ ಸಿಂಹಪಾಲಿರುವುದೇ ಆದರೂ ಶುಶ್ರೂಷಕರದ್ದು ಮಾತ್ರ ಯುದ್ಧದ ಮುಂಚೂಣಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ನೇರ ಗುಂಡಿಗೆ ಎದೆಯೊಡ್ಡಬೇಕಾದ ಸೈನಿಕನ ಪಾತ್ರ.

ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಈ ಶುಶ್ರೂಷಕ ವೃತ್ತಿಯೆಂಬುವುದು ಅಮೃತ ಪಾತ್ರದ ಹಾಗೆ. ಅವರ ಸೇವೆ ಅದಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದ್ದರೂ, ಗಣ್ಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪರಿಗಣನೆಗೊಳಗಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ರೀತಿ ಟೇಕೆನ್ ಫಾರ್ ಗ್ರಾಂಟೆಡ್ ಅನ್ನೋ ಮನೋಧರ್ಮ.

ಬಹಳಷ್ಟು ಜನ ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ, 'ನರ್ಸಿಂಗ್ ಫೀಲ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಅದು ಹೇಗೆ ಕಠಿಣವೆಂಬ ಬರೆಯುತ್ತೀರಿ' ಎಂದು. ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಈ ವೃತ್ತಿಯ ಅನುಭವಗಳು ನಾನು ಬದುಕನ್ನು ನೋಡುವ ಬಗೆಯನ್ನೇ ಬದಲಾಯಿಸಿದೆ ಮತ್ತು ನಾನು ಬದುಕನ್ನು ನೋಡುವ ಬಗೆಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಮಾನವೀಯ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರೆಯಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದೆ.

ಆಸ್ಪತ್ರೆಯೆಂದರೇನೇ ಅದು ಬದುಕು, ಸಾವುಸಂಧಿಸುವಸ್ಥಳ. ಬಹಳಷ್ಟು ಅಕಾಲಿಕ ಸಾವುಗಳನ್ನು, ನೋವೆಂಬ ನೋವು ಹೇಗೆ ಬಡವನಿಗೂ ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೂ ಒಂದೇ ಎಂಬುದನ್ನೂ, ಒಂಟಿತನ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಾಧಿಸಬಹುದೆಂಬುವುದನ್ನೂ ಕುಟುಂಬದವರ ಪ್ರೀತಿ, ಕರುಣೆ, ಆಕ್ಕರೆಯನ್ನೂ ಅದೇ ಸಮಯ ಕುಟುಂಬದೊಳಗಿನ ಕ್ರಿಯೆ, ಸ್ವಾರ್ಥ, ಅಮಾನವೀಯ ನಡೆಗಳನ್ನೂ ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವ ಜಗತ್ತಿದು. ಇದು ನನ್ನನ್ನು ಕಷ್ಟ ಸಹಿಷ್ಣುವನ್ನಾಗಿಸಿದೆ; ಮಾನವೀಯಳನ್ನಾಗಿಸಿದೆ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಎಂಬ ಸಮತಾಭಾವವನ್ನೂ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in